

EL CINGLE

PERIÒDIC MENSUAL

PUBLICAT PEL "CENTRE EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS"

Hostatge social: Sant Roc, 3, 1.er

PREU: 10 CÈNTS.

Redacció i Administració: Palma, 1

No s'admet altre col·laboració que la dels socis del CENTRE

LA FESTA MAJOR

Per fi ha arribat el dia de la festa gran. Després de tot un any de fer-se esperar, ha arribat en nostra vila, habillada amb ses mellors gales i disposada a fer-nos disfrutar, riure i gosar i a fer-nos oblidar, per uns quants dies, les penes de l'any, les angoixes d'un avenir incert, donant pas a la deua Alegria, que, rienta, lluirà en els semblants de tots els veïns de Granollers per espai de cinc dies, que seràn de goig i de disbauxa.

Mentres passi aquest temps, no es fàcil veure, per aquesta vila, cap cara trista i esquerpa, Tot-hom riurà i tot-hom oblidarà les penes, per a descansar son esperit, a temps que cansarà'l cos amb nits de vetlla i *exercici*.

Després de passat aquest parèntesi de benhaurança i voluptat, tornarà la vida ordinaria amb ses tristeses, amb ses amargors. No pas per pocs, tornaràn les hores angoixoses per a anar sorteiant els escolls de la vida. Més, are, no'n volem parlar de tot això. Are, sols desitjem ubriagar-nos d'alegria i de plaer.

Després... Després, ja mirarem de passar depressa'l temps, per a que torni ben prompte aquesta deua que enriola nostres semblants i ens fa oblidar les penes i fadigues d'aquest món.

SILEX

EXCURSIÓ A SANTA FE I LES AGUDES

Ressenya de l'excursió realitzada el dia 9 de juliol pels companys Elisseu Paris i Josep Sala

El primer tren que surt de Barcelona per la via de França, ens portà a l'estació de Gualba, on agafàrem la tartana per a arribar a aquest rialler poble, situat a uns 180 metres sobre 'l mar.

Després de visitar la seva església, d'origen romànic, emprenguérem el llarg camí que, des del peu d'un carrer, ens havia de dur a la vall de Santa Fè.

Des d'aquí, oviràrem la muntanya tant gemada i exuberant de vegetació que, després dels maciços de Santa Elena per un costat i de Morou, per l'altre, va fins als marges del riu Tordera.

El camí va essent força interessant, a mida que's va internant per rublertes boscuries. Després de passar per la torrentera de cà l'illa, a les nou arribàrem a la casa d'aquest nom. La pujada que fins allí havia sigut suau, esdevingué fatigosa, fins a arribar a un estret camí que'l voreja un petit rec. A ambdós costats s'hi oviren grosses boscuries d'alzines sureres, i la vista frueix el panorama de la vall de Gualba i les muntanyes del Montnegre; com també dels espadats cims després del turó de Morou i la riera de Gualba, que, precipitantse en vertiginosa marxa, dona un magestuós salt d'un centenar de metres, conegut pel salt de Gualba.

Forsa treball me donaria si'm proposava explicar punt per punt les belleses que's frueixen deambulant per aquell camí; per això, donant una grossa passa, me'n aniré a la font que's troba prop del *Polvorí* (lloc on abans hi havia hagut una fàbrica de pólvora, de la qual no'n queda altre cosa més que quatre enrundades parets. Allí obrírem les nostres motxilles per a treure'n la minestra que'ns havia de confortar per a emprendre una tant fatigosa pujada. Després d'aital esmorzar, emprenguerem de nou el camí, ovirant a sota nostre el llegendari Gorg Negre, on dues muralles de grosses roques retenen l'aigua que's precipita per desobre d'aquelles.

La riera amb sos remorejants salts; la muntanya, que s'alça enfront nostre, coronada pels pics de Morou, Montllubà i altres; la formositat que'ns brinda la vegetació de tants arbres, i el cel blau que cobricela tanta verdor, formen un conjunt tal, que quasi m'atreveixo a dir que cap enemic de Catalunya gosaria profanar son nom, en est lloc, car tindria por que'l rocam de les muntanyes se n'hi vingués damunt i en l'espessor dels arbres fos engolit son cos.

El camí va variant a mida que'ls faigs relleven les alzines; quedant el cel tapat pel fullam de la fajeda.

Llocs que fan plaenta la soletat i que conviden a la meditació, són aquests;

car només s'ou la remor de l'aigua, que regalima per entre penyes i el vent, que remou les blincadices fulles i l'alegre cantar del rossinyol, que sembla un nostre companyó en tanta soletat.

A les onze passavem pel davant de càn Corbera, on escorreguérem un xic nostres botelles; i, després de passar diferents vegades la riera i qualque torrentera tributaria d'aquella, arribarem al coll de les Gargantes, on l'implacable mà del llenyataire fent grossa destroça de faigs i castanyers, desaperensa un xic el paisatge; que prompte torna a esdevenir sublim, amb bosc frondós i prats gemats.

Allavors comencem a ovirar l'imponent i magestuós pic de les Agudes, que com un gegant s'alça sobre la quieta i joliva vall de Santa Fè.

A mig dia arribarem a aquella xamosa vall, on tantes vegades ens hi havíem extasiat; més on tot és sempre nou, al visitar-la. La carena, despresa de les Agudes, formada pels turons de l'Home i Montllubà, té per l'altre costat, la serra que, rublerta de faigs, va del plà de l'Espinal, fins baix al turó de Morou i aquest, junt amb el coll de Tè, l'envolten, cercant-la en una ampla vall.

L'ermita, que's troba a uns 1135 metres sobre'l mar; qualque modern xalet; l'antiga casa de càn Camps i l'hotel «Villa Teresita», conegut vulgarment per càn Trompu, formen el caseriu de l'alegre vall; rodejat tot per les ombroses fagedes que tant abunden per aquells llocs.

Una llista un xic quilomètrica requiriria el voler esmentar els noms de totes les fonts que's troben escampades per allí.

La riera de Breda, 's forma en la font de la Teula, a quatre passes de càl Trompu, i la de Gualba, pot assenyalar-se'l seu origen en la Font del Briançó, recollint després l'aigua de bona part d'aquelles fonts.

No cal pas que, per a demostrar tanta formositat, m'escarrassi gaire; amb dir tant sols que l'arbre i l'aigua imperen en aquell terreny, està dit tot. Dispen-seu-me si això pot significar poca atenció; més, m'hi veig enfangat i així surto del pas.. Per a cantar tanta bellesa, s'ha d'ésser poeta, un cantor de la Natura excelsa. I jo, amics...

* * *

L'aigua; el paisatge, alegre i joliu; la verda espessor de les faigedes; l'herva humida dels prats gemats, i les muntanyes que s'alcen enfront nostre, és el que'ns ha extasiat durant aquesta part de la nostra excursió; més, ara, l'aspecte tot variarà; no serà lo esmentat, el que fruïrem, sino els grans panorames, amb la mar escumejanta limitant l'immens horitzó; els pobles, escampats, ací i allà; i tot això, vist trepitjant els nostres peus els cims encatifats per aromoses herbes; des del terreny desolat, on no hi hà un arbre que'ns doni benefactora ombra.

Un petit camí, que surt del peu de la riera i que passa per una formosíssima fageda coneguda pel plà dels Ginebrons, ens portà, mitja hora després, al plà de

l'Espinal, a uns 1250 metres sobre'l mar, on s'hi veuen els començaments de l'edifici que havien projectat fer-hi els salesians. Seguint el camí de l'esquerra i deixant a la dreta el que mena a Sant Marçal, al cap d'una hora curta arribarem a la font del Briançó. Allí el panorama ja comença a esdevenir bell, grandíols, sobre tot vers les muntanyes del Montnegre, els turons de Morou, d'Arenys, el coll de Tè i la vall de Santa Fè.

Al peu de la font, fèrem el nostre dinar; no vull pas dir que la ruta no'ns haves cansat bon xic; car fins mandra tenjem de treure la minestra, malgrat la gana que'ns atormentava; i era de veure com l'amic París donava ample espai a l'atormentadora mandra, sota un gros faig que'l resguardava dels raigs de sol que, sens plànyer'ns queien sobre nostres testes. Emperò nosaltres donavem mercès a aquell sol, que, tot atormentan-nos, ens feia fruir de tant bell espectacle. ¡Que bonic, veure com sa rojor emmantella l'abrupta grandiositat d'aquelles negrenques muntanyes!

Un xic més costós que'l troç del plà de l'Espinal a la font del Briançó, puja, aquell camí fins a assolir el collet de les Agudes, al qual arribarem mitja hora després de dinar. Aquí, el nostre cor no va poder per menys que esclatar en mercès i lloances a la Naturalesa. Dèu minuts més de forta pujada, ens portaren al cim més enlairat del Montseny.

Impossible veig expressar amb aquesta barroera prosa meva, la magestuositat del panorama; sols crec capaç de fer-ho, a aquell que, sabent dominar la lira al seu caprici, assoleixi aquest cim, en un día de dolça inspiració.

¡Quàn gran la devia sentir nostre insigne poeta, mossèn Verdaguer, al compondre aquelles posades, escrites en el cim de Matagalls (des d'on si fà o no fà, se frueix de la mateixa vista); aquelles estrofes de «La Creu i Catalunya», en les quals s'hi barreja els dos emblemes tant sublims de Patria i Fe, cantats des dels cims més enlairats de la terra catalana!... Escoltem, per breus moments, els arpeigs de la lira de l'immortal poeta:

*¡Catalans tots, de genollons en terra!
Miràu, allí, lo signe de la Creu,
com de la Patria, en la més alta serra,
aixampla avui los braços,
per a acostar-la, amb tots sos fills, a Déu!*

Jo no podré pas dir l'impressió causada en el meu ànim per la magestuositat del panorama; emperò, bé o malament, m'atreviré a donar-vos'en una idea.

Lo primer en que's fixaren nostres ulls, és el cim de Matagalls; l'ermita de Sant Marçal, posada entremig d'aquest i el d'on som i Viladrau, sota d'aquell mateix. Les Guilleries semblen talment arredoçades i somortes per l'altitud del cim en que'ns trovem... I veiem el panorama immens, grandíols, que'ns ofereixen els Pirineus, que van des del maciç del Canigó fins a la Maladeta; els estranys

címals de Puigsacau i Collsacabra, que formen la vanguardia d'aquells; les serres de Bertí, que amb el plà de la Garga, s'extenen fins sobre Vich; la plana d'aquesta ciutat; la mar que des del golf de Roses, fins a la ciutat dels Comptes, s'ovira com ses escumejantes ones banyen les jolives platges... I la rica plana de l'Empordà ¡Oh! àl veure-la tant ben posada, entre'l mar i la muntanya, no vaig poder per menys que preguntar-me si encare llurs habitants porten la vermella barretina i si per les placés i sona'l floviol per a puntejar la catalana dança. ¡Si fins a aquest cim hi arrivessin aquelles dolçes notes de

vora la mar i arràn del cel...

allavores pla que'l meu plaer hauria arribat al comble de l'èxtasil...

Més, deixeu-me recordar aquelles belleses; que'ns havien allunyat de tota materialitat, per a esplaiar-nos en la contemplació de la Natura. Deixeu-me recórrer amb la vista, el Montnegre, que sembla amagar per breus moments el poètic Mediterrà; les serres i muntanyes que envolten nostre ric Vallès; lès agrestes roques que formen la muntanya en la qual s'hi venera nostra Moreneta i Patrona la Verge de Montserrat; la muntanya florida, damunt la qual s'hi alça l'ermita de Sant Llorenç del Munt, la somorta serra Plá de la Calma que, passant per Collformic, va a morir sota'l magestuós pic de Matagalls i, per últim, la xamos avall de Santa Fè, que s'extén a nostres peus, amb la magestusitat d'una reina.

Després d'embadalir-nos llarga estona en un tant imponent panorama, emprenguérem de nou la caminada que'ns havia de portar a l'encontre del tren que ix a les nou de Sant Celoni. Mentres l'amic París se dirigia a trobar de la motxilla que s'havia deixat en la font del Briancó, jo seguí vorejant l'hermosa carena.

A les quatre ens reunírem de nou en el turó de l'Home, gaudint de bonics panorames, sobre tot vers la poètica vall de Santa Fè.

Seguint sempre pel caire de la serra i trepitjant la ençatificada herba, que, humida, creix per aquells llocs, arrivàrem als turons de Coll ses Basses i Gros, a uns 1660 i 1650 metros sobre'l mar.

¡Quant plaent ens era caminar per aquells llocs, fruit de tant bells paisatges! A l'ésser al turó de Montllubà, emprenguérem la devallada que va fins al poble de Fogàs i, d'allí, a la vila de Sant Celoni.

A mida que anavem baixant, ovirarem l'abruptesa del turó de l'Home que, com un gegant, sembla amenaçar la quietut dels pobles del Montseny i de la Costa, que en el seu faldar estàn situats. Forsa pesada era la devallada, fins arribar a una font; allavores emprenguérem el camí que suaument ens portà a can Pinyola, des d'on agafàrem un petit corriol, després de passar per uns corrals a can Plá.

Si rublert de boscuria era'l camí en l'ascensió, rublert era en la devallada; emperò, no presenta la formositat tant variada com la de Gualba a Santa Fè. Per això, no podem pas menyspreuar-lo en cap concepte, car-fruiem del bonic

panorama del plà del Tordera, el Vallès, el Montnegre i las serres occidentals del Montseny.

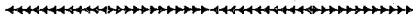
A les sis i mitja arribarem a l'església de Fogàs de Montclús; visitarem al senyor Rector, el qual amb força amabilitat ens feu berenar, i, després de visitar l'església, de construcció antiquíssima, amb nau de volta en cairó i una romànica imatge de la Verge del Roser, li donarem l'adeussiau, deixarem el bonic panorama que per tant bella estona ens havia embadalit, i a corre-cuita, al veure l'hora que era, descendirem vers Campins on arribarem a les set i mitja.

¡Quina meditació s'apoderà de nostre esperit, quan sentirem el sò alegre del piano que convidava als joves camperols a la rítmica dançal! ¡Quina poesia tant dolça per nosaltres, a l'ovirar com la fosca entenebría la magestusitat de la muntanya a l'ensem que desdibuixava a aquelles parelles, que l'un prop de l'altre, glatint son cor, sentien la poesia del viure!...

La carretera que passa per baix del poble de Fogàs, és la que mena a la vila de Sant Celoni, que rés té de particular pel que no sab veure darrera d'ella la muntanya tant abrupte en els cims i tant gemada en les valls.

A les nou arribarem a la vila, on agafarem el tren, del qual una hora més tårt baixavem a Granollers, contents i satisfets de l'agradosa jornada que tantes voltes ens havia fet esclatar en visques a nostra aimada Catalunya.

JOSEP SALA

DE LES PETITES BELLESES GRANOLLERINES

LA CARRETERA

Llarga, bruta, polsosa, a voltes ample i devegades més estreta, ella és el punt més cèntric i concorregut de la vila.

Aquell que molt encertadament va comparar la forma de Granollers a la d'una llangonça, se degué descuidar d'afegir — per a que la comparança fos més certa — que la llangonça hauria de tenir una beta blanca de cançalada des del seu extrem superior fins a la seva inferioritat, i així semblaria la carretera, que atravessa tota la vila, per la seva part més llarga.

Per una banda, diuen que sa cúa toca a la mar i, per l'altre, mai ningú li ha vist el cap, que's perd per entremig de les imponents muntanyes Pirenenques.

Però, la nostra, de carretera, no és això; la nostra carretera comença i acaba a Granollers.

Per això diem que és *nostra*, ben *nostra*, i'm sembla que no hi hà ningú al món que gosi disputar-nos-la.

A l'estiu, després d'un sol bastant més que tebi, en dia de cel blau, la pols que a la més lleugera brisa s'aixeca d'ella, ens priva de fruir de l'encantador passeig que tenim, únic en nostra vila, que dóna la casualitat d'ésser l'única vila del món que sent la manca d'un passeig on sos veïns puguin, després d'un xafagós dia de calor, gaudir del refrigerant aïret que en les capvesprals hores; tenim la sort de que'ns acaroni, en tant remoreja per entre mig de les fulles d'un passeig... que no tenim.

El veí confiat o'l foraster que s'atreveix a sortir a pendre la fresca, en el portal de sa casa, així que li sembla començar el viatge pels bells llocs somniats per en Virgili (q. e. p. d.) tot de sobte descendeix a la realitat, al trobar-se plé de pols; i al veure que quan vol esbrinar la causa d'aquest *fenómeno*, sols pot distingir una espesa boirada o polsaguera que'l priva de saber on és. Allavors, tot just logra descobrir el portal de casa seva, cames ajudeu-me se fica dintre i tanca i barra la porta amb pany, clau i forrellat, temerós de que aquell radiable de fumerola que l'ha deixat poc menys que blanc i gairebé sense respir, vulga tafanejar per la seva casa.

Per çò'ls habitants de Granollers han perdut la costum de passejar-se i, si un dia s'atreveixen a fer-ho, primer s'han d'habillar amb un *guarda polvo*.

No vui parlar-vos de la desolació que fa, a l'hivern, la *nostra* carretera. Amb tants sots i tant fang, me sembla mentida que no s'hagi pensat per algú en l'exploració de la cria de gripaus.

Tampoc he de dir que més d'una vegada s'han fet en ella verdaderes collites de bolets de femer.

Amb tot i tanta pols, tant fang i tants sots, jo goso quan, en el capvespre d'un dia d'estiu, veig a les veïnes del nostre gran carrer, buidar afanosament galledes i més galledes d'aigua, que la *nostra* carretera, com si fos una immensa esponja, va engolint, engolint, fins que, apaibagada la sed, la deixa córrer per sobre d'ella, fent aquell fangueix tant relliscós, principi i fi d'un espetec de renecs i paraules malsonants que surten de la boca del pobre vianant, irat, que per força ha de deambular per la gran vena de Granollers.

STILUS

CATALUNYA I L'EXCURSIONISME

De nou, encara que barroerament, vull intentar demostrar l'importància de aquest deport i, si m'és possible, al fer-ho, crear un nou aimant d'aquesta terra tant rica i hermosa que ha bregat nostre primer sòn.

Un esperit patriòtic va creixent en el cor de l'excursionista, a mida que avença en ses primeres caminades i frueïx de les belleses naturals, que, a no desdir, li brinda la Naturalesa; allavors pensa que tot lo que gaudeix es català i romp en lloances a Déu i a la patria i així la joventut més catalana, la que sent més el córrer sang d'aquella tant preuada que'ns llegà'l rei En Jaume I, no és pas la que resta adormida i's rabeja en el bullici ciutadà, sino la que sent l'instint de llibertat volant de comarca en comarca i esplaiant-se en el folk-lore de cada poble.

Està demostrat que'l què més desperta l'amor a la patria és la terra i l'art i heus-aquí aquests dos lemes inclosos dintre l'estandart de l'excursionisme.

Es força necessari que, per a que la patria reviscoli, siguem enamorats de les belleses que generosament ens brinda.

KILE

A CLAROR DE LLUNA

El sol havia perdut tota influència sobre aquella serra que, moments abans, estava ensenyorida per l'astre rei; la fosca havia emmantellat del tot aquella verdor i, arreu, camps i muntanyes s'erren apoderats per les tenebres. La lluna llençava dèbils raigs de blanca claror, i la volta del cel blau estrellada, cobricel·lava aquella llenca de terra i les muntanyes que l'envolten.

A la part de dalt de la serra, fosca, una casa de molt migrat aspecte, semblant un fantasma, presidia la magestusitat del quadro, alçant-se darrera d'ella, com en interminables ondulacions, les muntanyes que mon cor estima per ésser catalanes i pel goig que'l deambular per elles me dona.

Una claror dèbil i apagada eixia per la finestra de nostra casa i encuriòsit pel què en aquelles hores podia passar allí dintre, m'hi atansí.

Una cel·la rònega a tot ésser-ho, és el que presencià ma vista, per les excletxes de la devastada finestra i mon cor s'omplí de tristesa a l'esguardar la dolorosa escena que allí dintre tenia lloc.

Sobre un malforjat llit, aclaparat, jeia un home que, per son semblant, se comprenia la dolor que l'embornava; una nena d'unas quinze primaveres, pas-

sant-li'l braç per darrera de l'escardalenca espinada, aconhortava i amb ses manyagueries apaibagava'ls gemecs que, sens repòs, esclatava aquell pobre malalt.

No puguí per menys que trucar a la porta, per a oferir-me a aquella joveneta, que, tant aïllada com desesperada, veia esllanguir-se una vida que, a ben segur, era la de l'ésser que més aimava. Una mena de basarda s'apoderà d'aquella noia, a l'oïr els cops que tant a deshora donava, tremolosa, la meva mà, en l'enrunada porta.

A l'obrir i veure'm, procurà eixugar-se les llàgrimes que, com perles, regalimaven per sa carona virginal.

— Perquè, nina, aqueixes llàgrimes eixugues, si conec la pena que ton cor omplena?

Plors i més plors foren la contesta que trovaren mes preguntes. Prou procurí aconhortar a aquella nina, que sens altre coneixença mon cor ja aimava!...

Guiat pels crits esfereïdors que llençava el pobre malalt, vaig atansar-me al lloc d'on provenien.

Desde l'espona del miserable catre, vaig contemplar l'esllanguiment d'aquell pare i m'impresionaren dolorosament les caricies que, plè d'amor, estampava en la cara de la seva hermosa filla...

Mentrestant, la lluna anava creixent i semblava condòdre's d'aquell dolor tant gran.

A la fi, el drama previst, vingué. Aquell home moribond, feu el darrer gest; s'aclucaren sos ulls i sa vida passà a l'eternitat, plena de fè l'ànima seva, car a cada moment aixecava sos esverats ulls al cel, demanant-li la pau de l'esperit i l'empar per aquella nena que restatía sola al món...

La lluna, com contristada de contemplar tant dolor, s'amagà darrera una fugitiva boira...

L'endemà, les complantes dels aucells ressonaren, com cada jorn, alegres, per aquella serra i el sol s'havia fet seva la verdor dels arbres...

ALI-YG

Excursió científica a l'Observatori Fabra

Reunits en la estació de França, a Barcelona, els companys Serra (F.), Sala, Garrrell (J.), Mora, Glanadell, París, Bellavista, Comas, Campmajó, Iglesias i Sarroca, donàrem començament al viatge vers l'Observatori Fabra. I, sens altre incident que'l de trobar pel camí al company Grané, que ens cercava, transcorregué, arribant a les quatre i mitja a la fi de la nostra excursió, essent rebuts pel conserge de l'Observatori, el qual, molt amablement, ens donà la benvinguda.

Sempre precedits del mateix, recorrérem les estancias d'aquell magnífic Observatori que en tant bell lloc com és la serra del Tibidabo, s'alça, degut a la magnanimitat del preclar patrici, l'excel·lentíssim Marquès d'Alella.

Llecs nosaltres en els foscos misteris de la Ciència, escoltàrem amb tota l'atenció possible les clares explicacions que, davant de cada aparell, ens donava amb gran amabilitat el simpàtic *cicerone*.

Entre'ls aparells d'observació que contemplàrem, mereixen esmentar-se'ls següents:

EL CERCLE MERIDIÀ, que amb gran precisió observa'l pas dels astres pel nostre meridià.

L'EQUATORIAL FOTOGRAFIC, portentós aparell per a l'observació directa i minuciosa dels milers de móns que giravolten per l'infinitat de l'espai.

Diverses sistemes de BARÒMETRES GRÁFICS.

Aparells HIGROMETRES, PLUVIOMETRES, EVAPOROMETRES i un complicat ANEMÓMETRE per a la medició de l'intensitat i direcció del vent.

EL SISMÓGRAF, que medeix la distancia i intensitat dels terratrémols.

També admiràrem la Biblioteca i començament de MUSEU, on podèrem esguardar alguns aparells astronòmics de segles passats.

Després de firmar en l'àlbum i de remerciar al simpàtic dependent les atencions que'ns havia tingut durant la visita, donàrem per acabada aquesta, no sens abans embaladir-nos, des de la terrça de l'Observatori, en la contemplació del bonic panorama que des d'aquell alterós lloc s'ovira.

Amb l'intenció d'agafar el tren funicular que devalla la muntanya, pujàrem fins dalt de tot, per on ens passejàrem bona estona abans d'enfilar-nos en el tren.

En resum: fou una festa molt ben aprofitada per als socis del «Centre» que concorreren a l'interessant visita a l'Observatori Fabra. Amb ella's demostrà, als ulls de tot hom, que encare queden, a Granollers, aimants del bon gust en les diversions.

E. S. V.

DE CASA NOSTRA

El primer número d'EL CINGLE va obtenir franca acollida. Joves, sens altre títol, per a redactar-lo, que'l d'aficionats a l'excursionisme i a la literatura patria, tots per un igual quedàrem sorpresos agradablement de les encoratjadores paraules que'ns prodigaren tots aquells a qui creiem amb autoritat per a jutjar-nos. El que podríem dir-ne'l nostre primer èxit, ens enorgulleix i ens esperona per a seguir amb més fè i entusiasme, encare, la tasca començada.

RATLLES POÉTIQUES

FLORS BOSCANES

Escolta, Ció: si vas a la plana,
 com fas cada tarde, a guardà'ls garrins,
 digues a les flors que he tingut galvana;
 i, sobre tot, digueu-ho an els lleçamins.

An els lleçamins que hi hà entre les roques,
 rublertes de molsa, de dins del torrent,
 diga'ls-hi ben baix, com fan nostres boques,
 dient amoretes que ningú les sent.

Diga'ls-hi que jo, per elles deliro;
 prô, més que per elles, deliro per tú,
 quan prop de la font tant bonica't miro;
 quan te petonejo i no'ns veu ningú.

Diga'ls-hi que totes són molt boniquetes;
 que fan molta flaire, que se'n puja al cel;
 prô són més boniques les teves dentetes
 en les que jo hi xuelo la més dolça mel.

Diga'ls-hi, Ció, si vas a la plana;
 prô, sobre tot, diga-ho an els lleçamins,
 que tú ets més hermosa que la flor boscana;
 que tú ets més bonica, guardant els garrins.

E. GARRELL